

Az önmegtágadás gyümölcse

Két nappal Urunk fogantatásának főünnepé előtt az érdeklődők, akik jelentősen túlnőttek a Szent Erzsébet hittanterem keretein, Anzelm atya előadását hallgathatták, amely egyszerre szólította meg az értelmet a világos gondolatmenettel, és az érzelmeket a buzdító szavakkal. A liturgiától indultunk el, amely egyszerre képviseli az ókori világképet is jellemző ciklikusságot, és a kereszténységnek Jézus Krisztus életéből és tetteiből következő egyedülálló, egyirányú, folyamatos történelemszemléletét. Minden liturgikus évben, sőt, minden szentmisében az üdvtörténet ugyanazon eseményeit ünnepeljük, miközben a történelmi idő a kezdetektől – a világ teremtésétől – a középponton – a Második Isteni Személy megtestesülésén – át a végkifejlet – Krisztus dicsőséges eljövételéig halad. A nagyböjti időben ismételten találkozunk az önmegtágadás fogalmával, amely valamiről való lemondást jelent egy magasabb cél – nevezetesen az üdvösség – érdekében, és amelynek gyümölcseiről a szentmise nagyböjti prefációi is szólnak. Kulcsfogalomnak tekinthető a ragaszkodás. Ragaszkodásunk lehet üdvös és kívánatos, de lehet túlzott, önző, tévútra vivő is.

Mindenekfelett ragaszkodunk – és kell is ragaszkodnunk minden körülmény között – az egyedüli teljesen tökéleteshez, Istenhez. Tertullianus szerint szorult helyzetében még a pogány – és tegyük hozzá: az ateista – is önkéntelenül mindig az egyetlen Istenséghez intézi röpimáját, sosem istenekhez. Mi a segélykiáltásokon túlmenően személyes kapcsolatot szeretnénk kialakítani Istennel – Ő még inkább velünk –, rendkívül erős vágy él bennünk a lelki mélységek iránt, és nem akarjuk Istent elveszíteni. Mindenkinek lehet tapasztalata, hogy igazi belső nyugalmat és elcsendesedést csak Isten adhat, saját erőnkől perceknél tovább nemigen tudunk a Felfoghatatlanra figyelni.

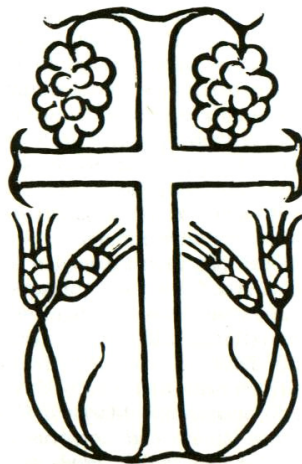
Másodsorban ragaszkodnunk kell a tiszta szellemi létezőkhöz, az angyalokhoz, különösen saját őrzőangyalunkhoz, aki feladatául kapott minket, hogy földi zarándoklásunk során támogasson és közbenjárjon értünk. Manapság kevesebben fogalmazzák meg vagy fejezik ki hálájukat, pedig hozzájuk is személyesen kell kötődniük; ráadásul e kötődés még inkább erősíti – és nem rombolja – az Istenhez való ragaszkodásunkat.

Harmadsorban ragaszkodunk személyekhez, szeretneinkhez, akik között vérrokonaink és társaink is vannak. Mindenkit másképpen szeretünk annak a szerteágazó, hierarchikus kapcsolatrendszernek a függvényében, amely összekapcsol minket. Egy-egy ilyen személy elvesztésekor kiderülhet, hogy gyakran függés vagy túlzott érzelmi töltés volt kapcsolatunk hátterében. Ideális esetben a legjobbat

akarjuk nekik, és készek vagyunk mindent elfogadni tőlük, míg ha nem, vagy nehezen viseljük, hogy a másik – legalábbis szerintünk – nem ad ugyanúgy mindent, mint mi, könnyen önzésbe fordul a szeretetnek látszó viszony: a másikat inkább rabunkként, mint szabad emberként akarjuk kezelni.

Végül ragaszkodunk a világ megszámlálhatatlan élő és élettelen létezőjéhez. Gyerekként mindent magunkénak – eleinte szó szerint magunkba zárni – akarunk, később meglegszünk, ha minden szükségesnek vélhető dolog elérhető távolságban van környezetünkben. Az érett felnőttnek el kell jutnia arra a szintre, amikor egyszerűen örül annak, ami van, nem ragaszkodik a birtokláshoz. Nem csupán tárgyakhoz vagy élőlényekhez ragaszkodhatunk hibás módon, hanem kulturális, szociális, kényelmi szokásokhoz, akár egzisztenciánkhoz vagy hivatásunkhoz is. A valódi hivatás a lehető legtöbbet akarja nyújtani a közjó – az örök üdvösség – érdekében, míg bizonyos esetekben – pl. ha mi magunk alkalmatlanná váltunk – le kell tudnunk mondani az üres aktivizmusról. Hagyni kell elmenni azt, aminek elvesztésétől rettegünk, különben a félelemtől képtelenek leszünk a józan döntésre. Isten megadja a lehetőséget, hogy meghalljuk szavát és reagáljunk, mi mégis nehezen bocsátunk meg magunknak, mert nem hisszük el, hogy Isten valóban megbocsát nekünk és elfogad minket olyannak, amilyenek vagyunk, és végül nem merjük kifejezni Isten iránti szeretetünket.

Le kell tehát mondanunk mindarról, ami Istenhez való ragaszkodásunkban gátol, és meg kell tartanunk mindazt, ami segít ebben, hogy fokozatosan eltávolítva a ragaszkodás különböző rétegeit végül tisztán lássunk, és el ne veszítsük Istent. Nem mindegy, hogy apró veszteségektől szüntelen fenyegetett elképzelt önmagunkat, vagy mások által elképzelt alteregónkat próbáljuk megvalósítani, vagy pedig az Istent által megálmodott valónkat. Ha gyermeki módon, őszintén megteesszük, amit Isten vár tőlünk, – akár a kisgyermek – dicsőretet kapunk akkor is, ha mások vagy magunk szemében nem tökéletes a cselekedet. A másik ember felé megnyilvánuló szeretet tehát az Isten iránti tökéletes szeretet egy formája lesz helytelen ragaszkodásoktól mentesen. Így Istenhez ragaszkodva valóban tiszta lesz a hivatásunk, amelynek megfelelően élve tiszta lelkiismeretre teszünk szert, és így leszünk gyermekei Mennyei Atyánknak. Ekkor a kereszten függő Jézus Krisztus jobb latorra vetett pillantását nyugodtan és bizalommal tudjuk viszonzni, s nem kell kétségbeesni, hogy valami fontosat visszavonhatatlanul elveszítettünk.

A 2009. márciusi Újlaki Hangok **Köszönet-ajándék** című cikkének folytatása:

Drága hittanosaim! Ajándékot ígértem; ez egy rólatok szóló vers Fodor Ödöntől, mellyel szüleitek és én is elmondhatjuk, hogy mennyire szeretünk titeket.

Fodor Ödön:

Gyermekek

Kicsi apró reménysugár,
Vidám, csengő kisharang;
Életgondot színesítő
Fényzománcú tiszta hang.

Isten kincses ajándéka
Édes játék szívdzene;
Friss örömek, pajzánságok
Gyémántrejtő üteme.

Csacska szavak csicsergése
Csodaremény, csókvarázs;
Friss rügyeknek csattanója
Lélekszikra pattanás.

Nagy remények hordozója
Kincsek... kincse... mesekert...
Örök oltárt szívbe Néked
Áldott anyaszív emelt.

Új napoknak fény sugara
Rózsarcú kicsi kép;
Honnán a szívreményeknek
Ígérgetsz nagy fénymesét.

S szíved ezer dobbanásán
Milliószor figyelünk;
Életgondok szakadékan
Rajtad csüng tekintetünk.

Te vagy kedvünk.. szív sugarunk
Aranyportánk, dallamunk;
Ha Te csacsogsz, csengőn mesélsz
Megáll ajkunk, száz szavunk...

Érted élet, s ha kell halál
Pillanatra síkra száll;
Örök mozgás, szívhegedű
Csodát rejtő kis Bogár.

Igen, nagy remények hordozói vagytok, mi pedig mindig a ti javatokat akarjuk. Vers ajándékot nyújtok át nektek, nekem pedig ti vagytok az Isten adta AJÁNDEK. Köszönöm!

Jó szüleitekkel együtt szívemben hordozlak titeket. Emlékező szeretettel hitoktatótok:

Medgyesi Sándorné, Erzsébet néni

Megtérés (?)

Egyik nap találkoztam egy régi barátommal. Olyan embernek ismerem, aki két lábbal áll a földön, és a hit Isten iránt mindig is hiányzott életéből. Nem tudott egy megfoghatatlan Istenben hinni. Ám legutóbb elpirulva azt mondta: „Megtértem”. Elcsodálkoztam. Természetesen örültem neki, de nem tudtam igazán elhinni. Valahogy kételkedtem benne. Természetesen minden hívő embernek van egy olyan első pillanat az életében, amikor úgy érzi: képes hinni. Ez nagyszerű érzés. De a hit tetteinkben nyilvánul meg. Kérdeztem is tőle, hogy miben nyilvánul meg ez az ő életében.

Nem tudta igazán megfogalmazni, csak azt, hogy istentiszteletre jár egy szabad keresztény közösségbe. Máshogyan próbál élni. Családjához, testvéréhez máshogyan viszonyul. Jobban megosztja velük életét, érzéseit.

Az is felöltött bennem, hogy milyen nehéz lehet előről kezdeni, és milyen más, hogy én vallásos családba nőtem fel, és így kaptam a hitet, gyermekkoromtól fogva.

Tudtam, hogy milyen jó lesz neki, hogy sok dologra, kérdésre választ fog most kapni, sok eddigi rejtély meg fog világosodni előtte, és ezek a válaszok igaziak lesznek, megnyugtatók – nem elkábítják. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy ezekért minden nap, minden kérdésnél meg kell küzdeni, és másoknak is választ kell adni. Eszembe jutott, hogy nekem mennyi kérdésre kellett válaszolnom a hitetlen osztálytársaknak, és elfogadtatnom velük, hogy én így hiszek. De igazából ez nem ér véget – bármelyik szakaszában is vagyunk életünknek. Ezt neki is tapasztalnia kell most a saját bőrén.

Ez nehéz feladat, de jó is, ha az ember felismer valamit: hogy Isten nem hagyja el. Ezt nem elcsépelet gondolatnak számom. Egy barátnőmmel gondolkoztunk azon, hogy néha mennyivel egyszerűbb azoknak, akik nem hisznek. Élnek, ahogy tudnak, és ahogyan ők gondolkoznak. Ha akarnak, mindig máshogy. Ahogy a körülmények szerint a legkényelmesebb. Ez sem mindig könnyű, de nekik „csak” saját magukkal kell elszámolniuk.

Nekünk is vannak olyan időszakaink, amikor nem tudjuk megtartani hitünket – amikor nem arra megyünk, amit elterveztünk. Ilyenkor bizony könnyebb lenne, ha lelkiismeretünk is hagyna bennünket – mert ez az élet ilyenkor kényelmes, egyszerűbb.

De aki egyszer igazán megismerte, hogy milyen Istennel lenni, az nem tud úgy élni, hogy vissza ne térne Hozzá – vagy, hogy ne tudná végig, hogy valami „rosszat” csinál. Csak elhallgatjuk magunk előtt is, feszegetjük saját korlátainkat.

Ilyenkor kell valami, ami visszalendít.

Ha lehet ilyet mondani – nekem a húsvét a kedvenc ünnepem. Ilyenkor tudok valóban koncentrálni a lényegre – Istenre. A karácsonyi ünnepeket elárasztotta a világi rohanás, az ajándékozás, kapkodás – mindannyian ismerjük. A húsvéttal nem tudnak mit kezdeni a nem hívő emberek: nyuszi, locsolkodás, vacsora. Ennyi. Ez az ünnep igazán a hívőké, a lelki életé. Ez az ünnep háborítatlan maradt még.

Könnyebb nekem is koncentrálnom. A nagybőjt alatt alkalmam van arra, hogy csendben, magamban elgondolkozzak, elmélkedjek. Bárhol, amikor eszembe jut. És annak ellenére, – vagy éppen azért – hogy nincsen tele vele zajosan, látványosan a város, eszembe jut, hogy milyen heteket élünk. De tudjuk-e, tisztában vagyunk-e vele mind, hogy milyen lehetőséget kaptunk? A nagybőjt áldozatokkal teli, mély lehet, ha szánunk rá egy kis időt, csendet. Részesei lehetünk, vagyunk egy titoknak, elmélyülésnek. A nagyheti szertartások olyan élményt nyújtanak, melyek során valóban élünk tárul hitünk lényege. Kisebb koromban untam ezeket a hosszú templomi szertartásokat – ehhez fel kell nőni. Most úgy érzem, hogy minden évben egyre többet fogok belőle megérteni – mindig máshogy szól hozzám, teljesebben. Csak ott kell lennem, és a többit az Úr elém tárja.

Ezt a kegyelmet minden évben megkapom Krisztustól. Lendületet ad, feltöltődést. Lehetőségem van mindig újra megtérni.

Számomra ez a megtérés: ezt érezni, tudni, hogy Isten nem hagy el, hogy bármit teszünk, bármilyen életet élünk éppen, mindig visszahív valami: addig nem nyugszik meg a szívünk. És akkor tudom majd valóban elhinni barátom megtérését, ha később megjelenő gondjai nem téríthetik el legbelül.

Munkácsi Anna

A „Világosság olvasójának” negyedik titka:

Aki a Tábor hegyén megmutatta Isteni Dicsőségét

„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és egyedül őket vitte fel egy magas hegyre. Ott színében elváltozott előttük. Arca ragyogott, mint a Nap, ruhája pedig tündökölt, mint a fény” (Mt 17, 1-2)

Megint egy történet az Evangéliumból, amelyet olvasva arra gondolhatunk: lám, milyen jó, milyen könnyű lehetett az apostoloknak elfogadni, elhinni Jézus Istenségét – legalábbis azoknak, akiket kiválasztott, hogy Vele legyenek a Táborhegyen. Péter apostol elfogódott – de azért persze inkább örömteli-boldogságos – zavara utal arra, hogy kiválasztottnak lenni sem mindig egyszerű, talán még a felemelő események tanújának lenni sem az. Vajon mi, akik ha akarjuk, és részt veszünk a szentmisén akár naponta, tisztában vagyunk-e azzal, hogy olyankor milyen eseménynek is vagyunk a tanúi? A hófehér ostyában, a kenyér és a bor színe-változásával, átváltoztatásával közöttünk fizikailag is jelen lévő Krisztus tanúként éljük-e át... a kiválasztottságunkat? Valójában minden szentmise alkalmából találkozhatunk azzal a Krisztussal, aki a Táborhegyen megmutatta kiválasztott Apostolainak az Ő Isteni Dicsőségét. Ne irigykedjünk hát a három apostolra, hogy ők valami különleges látványos „dicsőség show-ban” részesültek, hiszen éppen nekik azért kellett ezt megkapniuk, hogy – legalább utólag – valóban jól értsék és adják tovább, (a századokon átívelő módon nekünk is!) a Krisztus kereszthalála okozta trauma után a Feltámadásnak a táborhegyi dicsőséget „helyére tévő” értelmét. Isten dicsősége mindennap megnyilvánul Krisztusban, a feltámadt Úrban, akit a Táborhegyen Mózes és Illés társaságában láttak mintegy előre az apostolok. Nem azért, hogy valamiféle szemkápráztató, látványosságban legyen részük, mintegy jutalmul, hogy kitartottak és kitartanak Mesterük mellett, hanem megerősítésként a reájuk váró megpróbáltatások és feladatok előtt. Isten dicsőségének szemlélése megerősít és fellelkesít bennünket is. Csak éppen nem gondolhatjuk azt nagyon emberi megközelítésből, hogy ennek a meglátása, átélése „jár nekünk”, vagy,

hogy e nélkül mintegy fel vagyunk mentve az alól, hogy értsük, megértsük és kövessük Mesterünket. Kövessük tehát Őt, hogy eljuthassunk Vele és Általa – mint apostolainak kései és gyarló utódai – abba az Isteni Dicsőségbe, amelyre, bármennyire is nehezen hihető, valamennyien hivatalosak vagyunk. Ahhoz persze, hogy oda is érkezzünk, lehet, hogy az apostolokat érő vértanúságot nem, de sok már szenvedést is el kell tudnunk fogadni.

A szentáldozásban élhetjük át Péter lelkiállapotát, azt, hogy „jó nekünk itt”, jó nekünk a megdicsőült Krisztus társaságában. De hiszen ugyanarról a Testről van szó! A szentostyában ugyanazt a megdicsőült Második Isteni Személyt kapjuk, aki az apostolok szeme előtt változtatta át a megszokott földi megjelenését az égi, örökkévaló, dicsőségben sugárzó megjelenéssé. Egészen úgy, ahogyan a kenyérből, az igazi mindennapi Kenyerünkkel változik a szentmise áldozatában. A táborhegyi jelenetet szemlélve azt is érdemes megfigyelnünk, hogy ez a csodálatos átváltozás mégsem akárhol, akármilyen körülmények között történt: Jézus és apostolai elvonultak a mindennapok általában használt helyszíneitől távolabbra (és egy hegyre, azaz felfelé). Nekünk is tudnunk kell engedelmeskedni a hívásnak – főleg ha előbb meg is tudjuk hallani azt –, hogy vonuljunk félre a mindennapjaink fizikai vagy csak képletes helyszíneiről, és kövessük Mesterünket, eljutva oda, ahol átadhatjuk magunkat az Ő végtelen Isteni Dicsősége szemlélésének. Ez a meghívás a mi „Táborhegyünkre” azt is jelenti, hogy onnan visszatérve a napi környezetünkbe, napi feladataink közé, képesek legyünk az ott átélt ragyogásnak legalább a visszfényét tovább sugározni szereteteink, embertestvéreink felé.

Fejérdy Tamás

IGE-IDŐ

„'Azon könyörülök, akin könyörülök, annak irgalmazok, akinek irgalmazok.' Eszerint nem azon fordul a dolog, aki erőlködik vagy törekszik, hanem a könyörülő Istenen.”

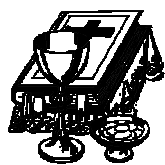
(Róm 9, 15-16)

Kedves testvérek!

Különösen aktuális Isten irgalmasságáról most, Húsvéthoz közeledve elmélkednünk. Fontosak Pál apostolnak az ószövetségi szentírásból vett szavai, hiszen világossá tesz számunkra, hogy a bűnbocsánat ajándék, mégpedig teljes mértékben Istentől függő és ingyenes ajándék. Saját döntése, hogy kinek irgalmaz, nem a mi emberi belátásunk vagy ítéletünk szerinti. Azt is jelenti ez, hogy a magunk erejéből sosem nyerhetünk bocsánatot, hiába teszünk bármit is. Ha azonban fejet hajtunk, elfogadva az Ő uralmát, hatalmát, és segítségét, akkor könyörülő jóságát gyakran megtapasztalhatjuk – konkrétan a bűnbánat szentségében.

Egyházunk parancsa, amely szerint „Évente gyónjál és legalább húsvéti időben áldozál!” a minimális elvárást fogalmazza meg. Ha azonban komolyan gondoljuk kereszténységünket, akkor ez nem lehet elegendő. Komoly lelkiéletünknek a rendszeres lelkiismeretvizsgálatban és bűnbánattartásban is meg kell nyilvánulnia. Nem kötelességből, hanem a tökéletesedés útján haladva, nem folytonos önvádtól hajtva, hanem gyermekként bízva az Úrban. Krisztus keresztese és az üres sziklasír jelképei ennek az irgalomnak, és a szeretetnek, amelyből fakad. Ne féljünk hát belekapaszkodni, élni a szentségek adta lehetőségekkel, és ráhagyatkozni könyörülő Istenünkre!

Jüling Erika

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:
hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰

Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt, csütörtök este 3/4-1/2 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmise után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én (a 9-es vagy) az esti 6 órás misét.

Plébániánk rendszeres programjai:

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.

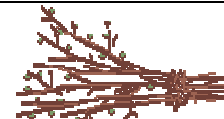
Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után, a Szent Erzsébet hittanteremben.

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 18³⁰–21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

5. V. Virágvasárnap

Barkaszentelés a 1/2 11-es szentmisén

A szent három napon reggel 7 – 1/2 9-ig gyóntatás a templomban. A szertartások rendje a következő:

9. Cs. **Nagycsütörtök** – a szentmise az utolsó vacsora emlékére este 6 órakor kezdődik, utána virrasztás a templomban 9 óráig.

10. P. **Nagypéntek** – szigorú böjti nap, este 1/2 6-kor keresztút, utána 6-kor kezdődik a szertartás.

11. Szo. **Nagyszombat** – reggel 7-től egész nap a szent sír látogatása, a húsvéti vigíliát ünneplő szentmise este 7 órakor kezdődik, felátadási körmenet kb. 1/2 9-kor.

12. V. Húsvétvasárnap

9-es mise után ételszentelés, 1/2 11-kor énekes nagymise

13. H. Húsvéthétfő – vasárnapi miserend

19. V. Húsvét 2. vasárnapja

23. Cs. Szent Adalbert, főegyházmegyénk védőszentje;

25. Szo. Szent Márk evangélista

26. V. Húsvét 3. vasárnapja

15+7

Idén is megrendezésre került a március 15-i kirándulás, mindössze egy héttel később. A találkozó hajnali 8-kor volt esedékes, ennek ellenére mindenki elérte a kitűzött HÉV-et. Az igazi gyalogtúra Solymáron vette kezdetét, Ferenc és László atyával, Hangyákkal, Szotyikkal... nos, a sorban következő közösség vezetőinek nem ment jól a Nemhal adás, s mi lett ebből? Nem haladás... Az Almakukacok viszont szorgalmasan haladtak a tömeggel és Újlak legifjabb közösségének tagjaival, a Termeszekkel, akiknek persze még nem ez a hivatalos nevük.

A közösségeken kívül többen vállalták a túrát, kicsik és nagyok, és a „nagyok” előtt le a kalappal, mivel nem csupán a lelkes menetelésért, de azért is, mert lelkesedésük a fiatalokénál is tovább tartott.

A túrát Szaszovszky József szervezte és vezényelte le, ezúton is köszönet érte! A természeteknek látszólag legnagyobb élmény az „Egri vár” felfedezése volt, az egyik almakukac pedig meghódította azt a mocsarat is, amelybe még a törökök sem merészkedtek. Jártunk még medvebarlangban, és bizony, egy tevefej is megmutatta profilját, szerencsére nem köpködött. Külön köszönet a Szotyiknak, akik követték a lelkes, spontán úttörő hegymászókat és nekik köszönhetjük, hogy a csomagjaink visszavándoroltak a hátunkra... Háladalt énekeltünk számukra, majd egy kis napozás után – említettem, hogy sütött a nap? – meghódítottuk a hegy maradék szikláit is, melynek tetején egy magyar zászló lobogott, a következő felirattal: „Hass, alkoss, gyarapíts, s a haza fényre derül.”

Sőnfeld Mátvás

Családi események

Halottaink:

Simon Istvánné (91)
Kostalovics Antalné (88)
Dr. Szilágyi Lászlóné (79)
Buresch János (84)
Dr. Piros Béla (69)
Dr. Zafiri Károly (76)
Lusztigh Aladárné (92)

Keresztút

Április 4-én, szombaton keresztutat járunk a **Kiscelli kálvárián**, találkozás du. 3 órakor a Kiscelli út – Bécsi út sarkán..

Lelki örökbefogadás

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepét követő napon, a szentóra kezdetén, ismét alkalom nyílt lelki adoptálásra. Az András atyával együtt imádkozók vállalták, hogy kilenc hónapon keresztül imádkoznak egy megfogant, veszélyben levő életért.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős szerkesztő:** Dr. Beran Ferenc plébános, cikkeket-híreket az ujlakiplebanos@gmail.com címre, vagy a Felhívízi úti postaládába várjuk, **lapzárta:** április 20.